

Сьогодні ходив на могилу матусі:
ще мріє барвінок під снігом,
ще лози схилилися — лози у тузі,
ще тихо,

а з бані блакитної промене-шовком
всі плями, всі тіні зітерті.
— Матусю! Чекати лишилось недовго:
Весною — умерти,

прийти до коханої, любої нені
надовго, назавжди, довіку,
принести їй пролісок. Пролісок жмені —
без ліку.